

Sigma portréobjektív teszt

írta: Práger Péter (Petyusz)

A két Sigma (portré)objektív teszt

Sigma 35mm f1.4 DG HSM ART vs. Sigma 85mm f1.4 DG HSM ART

Aki valaha dolgozott már a japán gyártó objektívjeivel tudhatja, hogy azok a jól megcsiszolt lencséről, és a masszív felépítésükről ismertek leginkább. Azt semmiképpen sem lehet mondani, hogy könnyűek lennének, ami egyfelől betudható a fém váznak, másfelől objektívtől függően a lencsék számának is. Most két Sigma objektívet kértem be tesztelésre egy 35 miliset és egy 85 miliset. Az ilyen tesztekkel mindig picit bajban vagyok, mert teljes egészében nem tudom egy az egyben összehasonlítani, hiszen mind egy kicsit más, de alap tulajdonságait figyelembe véve fogom a tesztet és az írást végrehajtani.

Mind a 35 mm, mind a 85 mm gyújtótávolságú objektívek 1.4 fix fényerőn biztosítják a tág rekeszt. Az objektívek a saját méretükhöz képest egy hatalmas frontlencsével rendelkeznek, aminek köszönhetően nagy mennyiségű fényt tudnak magukba szívni-különbéle hullámhosszon, és megtörni azt domború és homorú lencsék egymás mellé helyezésével (*erről picit később*). Persze önmagában a lencsék elhelyezése még kevés lenne, kell valami, amivel megfelelő élességet kreálhatunk, és a Sigma ebben is jó, mert a HSM motorjai olyan halk működést biztosítanak, hogy csak a légy szárnycsapkodását, és a tücskök folyamatos ciripelését fogjuk hallani a mező közepén. :J (*bocsi*)

Ami e tesztet életre hívta az volt, hogy az utóbbi időben előszeretettel használják portréfotósok a 35 milis is munkáikhoz, holott tanulmányainkból tudhatjuk, hogy nem feltétlen ez a gyújtótávolság a legoptimálisabb az emberábrázoláshoz. Mivel a 85 mili a közismert portréobjektív típus, így azt gondoltuk ideje egy kis összehasonlításhoz, mindezt erősen szubjektív módon.

Kinézet

Felépítését tekintve mind a kettő minimal designt kapott egy fém vázba rejtve. Egy réz foglalat biztosítja a kapcsolatot a fényképezőgéppel. A frontlencse egyiknél sem nevezhető picinek. A 35mm-es esetében 77mm, míg a 85mm esetében 94,7mm az átmérője, ami persze menetes, szóval nyugodt szívvel rakhatsz rá szűrőket.

Míg a 35 milis változatnak kb. 2,6 cm, úgy a 85 milis változatnak közel 5 centis a fókuszgyűrű szélessége, ami azt is jelenti, hogy utóbbi jobban kézre áll, és könnyebben is lehet két újjal tekerni, mint a 35 milis modellt. A kisebb változatnál egyébként méretéből adódóan sem tud a teljes tenyerünkön megpihenni, ennél fogva fogása sem mondható teljes mértékben userfriendly-nek, de ezt ellensúlyozza a tömege, szóval semmi ok az aggodalomra. A fókuszgyűrű szép finoman jár, nem kell semmilyen plusz erőt kifejtenünk egyiknél sem, és AF módban utólag tudunk módosítani az élességen, ha éppen másképp szeretnénk fotónkat prezentálni, vagy kevés fénynél nem teljesen pontosan oda esik az éles tartomány, ahova mi akarjuk.

Mindkét objektívben 9 db lekerekített lamella van, ezáltal egyenletes bokeh hatást érhetünk el tág rekeszen, így egy szép szinte kerek formájú kört fogunk kapni a fényforrásoknál. A háttérelmosás szintén korrekt, lágy, bár a különféle lencsebevonatok és csiszolások végett ne számítsunk olyan hatásra, mint a régi manuális objektívek esetében, ahol ezek az eljárások még nem voltak *(képek között van egy ellenfényes, szellemképnek nyoma sincs)*.

Kialakítást tekintve a kezelhetőségre mentek rá, ez megmutatkozik abban is, hogy csupán 1db AF/MF kapcsolót látunk, egy jó minőségű műanyagból öntött fókuszgyűrűt, és a tetejéhez közel egy gumiborítást a kényelmesebb fogáshoz.

// SPOILER

Mind a kettő objektívnél jellemzően tág rekeszen, vagyis f1.4- en a széleken erős vignettálás tapasztalható (ez gyorsan korrigálható képszerkesztőben, bár egyre inkább jellemző az is, hogy utólag raknak bele peremsötétítést), illetve szintén ezen az értéken egy enyhe, de mégis érzékelhető lágyság van a kép közepén. F4 rekeszértéktől kezdődően már fokozatosan javulnak az értékek.

//

A hasonlóság nagyjából itt véget is ért, mert a következőkben külön kell választanom többek között a CA-t, a torzítást, súlyt, kezelhetőséget... Kezdjük a kisebb modellel.

Elöljáróban annyit, hogy a tesztet az elnyúlhatetlen társammal egy Nikon D700-al készítettem, ami ugyan nem egy mai darab, de magabiztosan végzi el a rá szabott munkát. :J

Sigma 35mm f1.4 DG HSM ART

Ez az objektív alapvetően nem nevezhető kicsit sem portréobjektívnek, mégis egyre inkább jellemző a használata a modern kori *digitális emberábrázolásban* (milyen szép megfogalmazás).

Súlya korrekt, bár picit nehezebb a társainál, ami betudható a fém váznak – is.

Az objektív belsejében 13 csoportra osztva 11 lencse található, amiből 2 aszférikus, 4 SLD, és 1 FLD. Ezek mind a nemkívánatos – a fény különféle hullámhosszából eredő – kromatikus aberrációt kívánják minimalizálni, vagyis a kép szélein megjelenő általában lilás elszíneződést, illetve a szellemkép hatást, ami az oldalról érkező fény miatt keletkezik.

Ez ennél az objektívnél jól sikerült, hiszen a tesztelés alatt bármilyen pozícióban is próbálkoztam észrevehető elszíneződést és szellemképet nem tapasztaltam, bár volt olyan helyzet, ahol direkt belekomponáltam a Napocsát (képek között), de még így sem tudtam elérni a fent írtakat, szóval tudnak a srácok.

A vignettálás a tág rekeszen szinte minden objektívnél jelentkezik, így itt is, de mint fentebb írtam egyfelől nem túlságosan zavaró, illetve gyorsan kijavítható utólag is. Ez a jelenség f4-től felfelé már nyomokban sincs. A CA inkább a teleobjektíveknél szokott erősebben megmutatkozni, ám f1.4 értéken azért itt is láthatóak lila foltocskák (lásd tesztábra).

Továbbá szintén jellemző (főként a régebbi vázagnál, mint az enyém is), hogy f1.4 – 2.8 értékeken kicsit halvány a kép a középső területen, de ezt megfelelő kalibrálással orvosolni lehet.

A közelpont 30 cm, ami mondjuk egy portrénál elég „auraromboló”, mert jócskán bele kell másznunk a kedves modellünk arcába, mégis ennek ellenére van egyfajta feelingje az így készített képeknek, de a hordó torzítás miatt, ami a nagylátókat jellemzi vigyázni kell, mert egy hajszálnyit nyújtja az arcot, még ha nem is annyira észrevehető egy laikus számára. Itt jegyezném meg, hogy például teljes alakos fotót felülnézetből fotózva hölgyeknél még

előnyös is lehet – glamournál használják – mivel megnyújtja a lábakat, miközben (a közelpont miatt) az arc nem nyúlik meg. Próbáld ki Te is egy nagylátóval, mondjuk egy Sigma 35 milissel. :J

Többféle fénymérési módot próbáltam, de értelemszerűen a pontos és jó eredményt spot vagy középre súlyozottnál adta, így neked is ezt a megoldást javaslom, mivel mátrixban gyakran tévedhet a fényképezőgép.

Eltételezve attól, hogy ez egy középnehéz objektív (ami hosszabb fotós utakon kellemetlen lehet) semmi okom nincs panaszra, mégis szubjektív véleményem lehet, ez pedig a következő:

Mint, ahogy a bevezetőben is írtam most kifejezetten portrés oldalról vizsgáltam *(bár van 1 tesztfotó épületfotóról is csak a vignettálás miatt)*, és ennek ismeretében azt kell levonnom következtetésként, hogy igenis megállja a helyét e téren is.

Ha úgy vesszük végső soron 2 in 1, mert nem csak streetfotózásra, épületfotózásra, hanem portréra is használható (hupsz ez már 3), szóval abszolút jó deal, ha ezt veszed, ha videózol, akkor meg pláne. A HSM motornak köszönhetően pedig gyors és halk fókuszálást biztosít, ezáltal nem lesz az az érzésed, hogy mindenki téged néz... mondjuk egy esküvőn. ;)

A teszt megírásakor a Sigma 35mm f1.4 DG HSM (Art) már 270.000 forinttól érhető el a hazai forgalmazóknál.

Sigma 35mm f1.4 DG HSM ART specifikáció

Gyújtótávolság	35 mm
Legszűkebb blende	f/16
Legnagyobb blende	f/1.4
Szűrőméret	67 mm
Objektív felépítése	13 lencse / 11 csoportban
Lamellák száma	9
Maximális nagyítás	0.19 x
Legkisebb tárgytávolság	30 cm
Napellenző	Van
Átmérő	77 mm
Hosszúság	94 mm
Tömeg	665 g

Sigma 85mm f1.4 DG HSM ART

Nos, ez már egy robusztusabb, amolyan „jól megmarkolom” darab. :J Nem könnyű, viszont nehéz. Az 1240g tömegű modell (+ a váz súlya) kellő edzettséget ad a fotósnak, ha hosszabb ideig akarja maga mellett tudni ezt a csodát. Szépen erősíti az alkar izmait, persze nem olyan, mintha telét tartanál, de szinten tartásra (*szóvicc*) tökéletes.

Node, lépünk túl a bevezetőn. Ez egy „bokehmagus” a szó jó értelmében, és ha netán nem szereted ezt a stílust, vagyis a szépen elmosott háttérrel, neked nem való ez az objektív, ha viszont igen, akkor érdemes elolvasnod a következőket...

Itt is egy fém vázba rejtett 12 csoportra osztott, de már 14 darab lencse biztosítja a tökéletes képminőséget, szintén domború és homorú lencsék egymás mellé helyezésével, a fent írt speciális bevonatokat alkalmazva, ami itt is a CA-t és a becsillanást / szellemképet kívánja csökkenteni. A bajonett szintén réz- hasonlóság pipa. A lamellák száma szintén 9 darab, és szintén lekerekített – hasonlóság pipa.

A vignettálás a 85 milis objektívnél is elsősorban tág rekeszen jelentkezik, és f4-es rekeszig fokozatosan tűnik el a kép széleiről. Sajnos itt is tapasztaltam minimális lágyságot a kép közepén f1.4-es értéken. Ezekben vannak

hasonlóságok a 35 milis objektívvel.

A CA itt már erősebb, és zavaróbb is lehet tág rekesznél olyan témáknál, ahol erős a kontraszt a tárgy széle és a háttér között.

A fókuszálás eleinte még kicsit nehézkes volt – a szó szoros értelmében –, hiszen vázzal együtt több, mint 2 kilót kellett kitartani nyári melegben. :J Aztán idővel rá lehet érezni és megismerni miképpen is működik a HSM motor. A modellfotózás első képei gyorsan mentek is a kukába, de kis idő elteltével, amikor már a modell (Ivett) is feloldódott jöttek a szebb képek. A legjobb eredményt itt is a spot, vagy középre súlyozott fénymérés adta, de portrénál nagyon nem is használunk mást. A fókusz gyorsasága nem mondható extravagánsnak, de azért ne feledkezzünk meg arról sem, hogy ez egy ART obi, ahogy a másik is, szóval nem a gyorsaság a lényeg, hanem a szép rajzolat. Végül is ráérünk, nem sűrget különösebben senki, van időnk a kreatívkodásra.

Itt már a gyújtótávolságnak köszönhetően messzebről tudtam fotózni, tehát nem kellett belemásznom a kedves modellem arcába. A párna torzítás, ami a telékre jellemző (itt pár fotósban felmerülhet a kérdés, hogy a 85 mili az teleobjektív-e) elenyésző, szinte alig látható (*tesztábra*), és a közelpont is kellően távol van – 85 cm –, így betartva a távolságot 2 méteren túlról tudtam fotózni. :J A hatalmas frontlencse kellő mennyiségű fényt enged be, így rosszabb fényviszonyoknál is jó képeket fogunk tudni készíteni.

A teszt megírásakor a Sigma 85mm f1.4 DG HSM (Art) már 374.000 forinttól érhető el a hazai forgalmazóknál.

Sigma 85mm f1.4 DG HSM ART specifikáció

Gyújtótávolság	85 mm
Legszűkebb blende	f/16
Legnagyobb blende	f/1.4
Szűrőméret	86 mm
Objektív felépítése	14 lencse /12 csoportban
Lamellák száma	9
Maximális nagyítás	0.12 x
Legkisebb tárgytávolság	85 cm
Napellenző	Van
Átmérő	94.7 mm
Hosszúság	126.2 mm
Tömeg	1240 g

Összegezve

Mind a kettő egy nagyon jó objektív, külön-külön is megállja a helyét a maga kategóriájában, és arra a célra, amire tervezték, de kecsesítő az a tény is, hogy a 35 milimétereset is bátran – de azért mértékkel – használhatjuk kreatív portréfotózásra, kis súlya miatt pedig még streetfotózásra is tökéletesen alkalmas lesz.

A 85 milis meg... hát sokan ismerjük az érzést, amikor egy szépen elmosott háttér előtt pózoló csodaszép modell miképpen tudja rabul ejteni a nézőt. Ezt pedig leginkább ezzel az obival lehet megcsinálni. Próbáltam hasonló gyújtótávolságút más gyártóktól, de valahogy a Sigma 85 mm rajzolata az, amire én vágyom – és szerintem sok fotós még. Persze ezért a szépségért mélyebben a zsebünkbe kell nyúlnunk, hogy a miénk lehessen, de megéri. Nálam mind a kettő Sigma „portréobjektív” átment a vizsgán.

Az objektíveket a [Sigma Magyarországtól](#) kaptuk tesztelésre. Köszönjük.

A tartalomgyártás csodálatos dolog...
... és sajnos költséges is.

Támogatásoddal tovább tudunk működni. Segítenél nekünk?